

vady podati nové námitky sepsané tak, by vyhovovaly všem předpisům zákonným a tak straně k právu pomohly. Neměloť by smyslu, by advokát musel podepsati a soudu předložiti spis věcně vadný, ač věděl, že v tom znění nemůže míti výsledku. Tím by se dostal do rozporu s § 9 adv. ř.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Napadeným usnesením bylo usnesení soudu první stolice, jímž námitky žalovaného proti směnečnému platebnímu příkazu byly odmítnuty jako opožděné, »zrušeno« (správně změněno) v ten smysl, že se námitky na soud přijímají. Nejde tudíž o zrušovací usnesení ve smyslu § 527 druhý odstavec c. ř. s. a jest proto považovati dovolací rekurs za přípustný (srovnej rozh. nejvyššího soudu sb. čís. 3340 a 6044). Dovolacímu rekursu nelze odepříti oprávněnost. Žalovaný podal námitky proti směnečnému platebnímu příkazu, jenž mu byl doručen 4. října 1928, tím způsobem, že napsal na žalobu »podávám tímto proti této žalobě odpor«. Toto podání, jež bylo dáno na poštu 6. října 1928, bylo mu vráceno podle §§ 84 a 85 c. ř. s. k odstranění formálních vad, obzvláště k podpisu advokáta s tím, že musí býti znovu předloženo do osmi dnů, by mu přiznán byl účinek podání v den původní. Žalovaný však předložil dne 20. října 1928 zcela jiné podání, obsahující směnečné námitky. Právem proto soud první stolice je odmítl jako opožděné. Jest sice přisvědčiti názoru žalovaného, že advokát není povinen, by prostě podepsal formálně vadné podání a že jest zajisté také oprávněn nahraditi chybné podání novým podáním. Ale vždy musí jíti při tom jen o opravu formálních vad a lhůta povolená jen k opravě formálních vad nemůže sloužiti k tomu, by dohoněny byly úkony, s nimiž strana, jakž tomu při námitkách proti směnečnému platebnímu příkazu podle § 557 c. ř. s., jest vázána na lhůtu. Omylem se dovolává rekursní soud ustanovení § 9 adv. ř., neboť toto praví, že advokát může užití všech prostředků strany k odporu a obhájení, pokud neodporují zákonům. Avšak podání námitky proti směnečnému platebnímu příkazu, ze kterých jest strana pro nedodržení lhůty již vyloučena, přiči se zajisté zákonu (srovnej rozh. n. s. čís. 983, 3242, 5194, 8274). Že jde o stranu zákona neznalou a že se jí nedostalo od soudu první stolice právního poučení, nemůže na věci nic změnit, neboť lhůta § 557 c. ř. s. nemůže býti ani nesprávným poučením soudním prodloužena (srovnej rozh. n. s. čís. 3584).

Čís. 8631.

Okolnost, že byl podle § 11 vyr. ř. odložen vnucený prodej ideelní části nemovitosti, není důvodem k odkladu exekuce (§ 42 ex. ř.) vnucenou dražbou ohledně zbývajících ideelní částí nemovitosti.

Třebas byla vyhlášena dražba celé nemovitosti a odhad byl proveden ohledně celé nemovitosti, není závady, by dražební rok nebyl konán jen ohledně ideelní části nemovitosti.

(Rozh. ze dne 18. ledna 1929, R I 1038/28.)

V dražebním řízení ohledně nemovitosti náležející spoluvlastnický Ladislavu a Marii K-ovým, navrhla Marie K-ová, by byla dražba co do polovice domu jí náležející odložena až do doby, kdy se bude moci provést dražba i polovice Ladislavu K-ovi patřící, ohledně které byla usnesením ze dne 2. října 1928 zastavena na 60 dní, ježto na jeho návrh bylo zahájeno vyrovnací řízení. Soud prvního stálice návrh zamítl, rekursní soud odročil výkon exekuce vnuceného prodeje polovice domu náležející Marii K-ové.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Z napadeného usnesení nelze zcela jasně seznati, zda povoluje odklad exekuce (§§ 42, 201 a 204 ex. ř.), či jen odklad dražebního roku (§ 134 c. ř. s. a § 78 ex. ř.). V onom případě by usnesení neobstálo, protože tu není žádný z důvodů v zákonných ustanoveních o odkladu exekuce výčetmo udaných. Napadené usnesení však neobstojí ani v druhém případě, kdyby totiž šlo jen o odklad roku. Jest sice pravda, že podle § 170 ex. ř. má dražební edikt obsahovati kromě jiného zejména též zřetelné označení nemovitosti, která se dražbou prodává, hodnotu nemovitosti a, jde-li o dražební prodej podílu nemovitosti, též označení, jak velký tento podíl jest. Než na tom nesejde. Předpis ten sleduje jen zájmy koupěchtivých účastníků dražby. Podle dávné zkušenosti jest vždy více zájemníků o dražby celých nemovitostí než zájemníků o dražby podílů na nich. Má proto řečený předpis hlavně jen za účel, by v případech, ve kterých je již předem jisto, že půjde o dražbu jen podílů nemovitosti, koupěchtiví, kteří hodlají koupiti jen celou nemovitost nebo jen určitý její podíl, byli o tom včas zpraveni a tak ušetřeni výkonů a nákladů, které by na sebe nebrali, vědouce, že nebude prodávána celá nemovitost neb určitá, jim se hodící, její část. Byla-li přes to vyhlášena dražba celé nemovitosti, způsobilá tudíž přivoditi účast širšího kruhu zájemníků, není to dražbě pouhého podílu na újmu a je tím předpisu § 170 čís. 1 a § 171 ex. ř. s dostatek vyhověno. Neobstojí ani názor, že prý nebylo lze provést dražbu polovice nemovitosti, protože odhad nemovitosti byl proveden, jen jako by se jednalo o celek, v kterémžto případě se prý hodnota stanoví na docela jiných zásadách. Podle § 238 ex. ř. jest, pokud zákon nerozeznává, ustanovení o dražbě použití také o dražbě jednotlivých nemovitostních podílů. Zvláštních předpisů pro jejich odhad není. Činí proto jejich odhadní cenu poměrný díl celkové

odhadní ceny. Že v souzeném případě byl důvod pro odchylku od této zásady, povinná sama ani netvrdí. Nebylo tudíž třeba ani nového odhadu jí patřící polovice nemovitosti ani nové vyhlášky o dražbě, takže nebylo ani příčiny k odložení roku.

Čís. 8632.

I spory o nároky ze zákona o placených dovolených ze dne 3. dubna 1925, čís. 67 sb. z. a n., jsou prázdninovými věcmi ve smyslu § 223 čís. 7 c. ř. s. nový doslov.

(Rozh. ze dne 18. ledna 1929, R I 1076/28.)

Žalobě o zaplacení náhrady za šest dní dovolené v letech 1925, 1926 a 1927 procesní soud první stolice vyhověl. Odvolací soud odmítl odvolání jako opožděné. Důvody: Proti rozsudku, doručenému stranám dne 6. srpna 1928, dala žalovaná strana odvolání na poštu dne 10. září 1928. Odvolání jest opožděným, poněvadž v tomto případě jde o spor o mzdu, o náhradu za neposkytnutou dovolenou, kterážto dovolená tvoří součást mzdy a spory o mzdu jsou věcmi feriálními. Běžela tudíž k odvolání lhůta od doručení rozsudku, ode dne 7. srpna 1928 a končila dnem 21. srpna 1928 (§ 224 čís. 7 zákona z 19. ledna 1928 čís. 23 sb. z. a n.).

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

Důvody:

Důvod rekursu, že podle § 224 c. ř. s. v doslovu čl. II. odst. 2 čís. 7 zákona ze dne 19. ledna 1928, čís. 23 sb. z. a n. věcmi feriálními jsou jen spory ze služební neb »námezdní« smlouvy, zde však že nejde vůbec o nárok ze smlouvy, nýbrž ze zákona, t. j. ze zákona ze dne 3. dubna 1925, čís. 67 sb. z. a n. o placených dovolených, neobstojí, neboť i tu jde o nárok ze smlouvy, ježto zákon obsahuje jen doplnění předpisů o smlouvách služebních a pracovních. Takové předpisy obsahují nejen kapitola obč. zákona o smlouvě služební, zákon o obchodních pomocnících, zákon o úřednících statkových a ostatní sem spadající zákony, nýbrž i zákon ze dne 3. dubna 1925, čís. 67 sb. z. a n. o placené dovolené pro zaměstnance. Neobsahuje-li na př. služební smlouva obchodního pomocníka nic o služném, platí předpisy § 6 zák. o obch. pom. a, neobsahuje-li nic o dovolené nebo něco méně výhodného než zákon (§ 40), platí § 17 téhož zákona, jenž mu zaručuje placenou dovolenou v trvání tam udaném, avšak, domáhá-li se pomocník služného nebo placené dovolené, je to nárokem ze smlouvy služební, jakkoli se zakládá v tomto případě na předpisu zákona a ne na ustanovení smlouvy, neboť právě zákon tu smlouvu doplňuje. A tak tomu jest také v případě